

Božji poljub.

(Legenda.)

Ostala je Jelica sama tako,
ko mamica je ji umrla,
in ko so zagrepli jo v črno zemljo,
kol bi se ji vrača zaprla
v bodočnost, ki je ji svetila,
tako je vsa žalostna bila.

Približa se noč, zvezd vžge se zlato,
in Jelica k okencu stopi,
in v solzi topeče se njeno oko
ustavi ob nébesnem stropi,
in srčece njeno trpeče
v molitvi pobožno šepeče:

„Ah, dobri moj Bog, ki si mamico vzel,
povej, kdo mi bol bo ublažil?
Kaj ne bi tvoj angelček pesem zapel?
Vsaj malo bi me potolažil.
Umrjeti bi rada hotela,
da mamico spet bi objela.“

In glavica njena nagnila se je,
in sanje so zlate dospеле:
Glej, sobica vsa zasvetila se je,
in pesemce so zazvenele,
pa angelci sami so peli,
naravnost k nji v sobo leteli.

Postavili tamkaj so v svetli se krog
in strune prebiralí zlate:
„O, Jelica, mnogo več trpel je Bog,
na križu izdihnil je zate!
Tam v cerkvico stopi in moli,
On dal ti tolažbe bo v boli!“

Ko zora vzdramila spet mladi je dan,
še Jelici rekla je: „Vstani!
Glej, v solnčnih pramenih že jaglec krasan
tam koplje se ti na poljani!“
Oči si dekletce pomane,
pomisli in moli in vstane.

Sobota je vélika bila, ljudje
so k božjemu grobu hodili,
tožba so in prošeni prepolno srce
ponižno v dar Sinu nosili.
Še Jelica v cerkev odide,
da lek ji od Jezusa pride.

In h križu poklekne in moli srčno,
solz vročih ji potok presahne,
in božji Sin rahlo pridvigne glavó,
poljub ji na ustnice dahne . . .
Sirotka je vzkliknila: „Kvata!“
Od križa ni Jelica vstala.

E. Gangl.

